

Политички живот

Три карте за емигранте, или како Србија плаћа амерички цех

Бранислав Ристивојевић

понедељак, 24. август 2015.

Поред свих који су се нашли позвани да се огласе и дају своје мишљење у целом овом замешатељству са тзв. емигрантима који су нам преплавили земљу нашао се и председник владе да убере неки маркетиншки поен вођен народном мудрошћу „Ако не можеш да их победиш, а ти им се придружи.“

Приморан од амбасадора који су пренели ферман од Меркелове пристао је на градњу некаквих прихватних центара (читај: логора) за ове људе па је злоупотребио измучену арапску децу која имају предње зубе у парку код ж. станице и сликао се с њима обећавајући им куле и градове, као да њих то интересује. Па они гледају како да се брже боље докопају Запада, а не да се задржавају у некој српској копији енглеског изума који су Немци у Другом светском рату довели до ужасавајућег и монструозног савршенства.

Боље да им је обећао да ће направити рупу у мађарском зиду, то би их више обрадовало. Доста критике. Таман толико да ражестимо СНС ботове да би текст имао више коментара. Сад идемо редом да раскринкрамо заблуде које владају о овим људима, а које су лансирани медији на српском језику под контролом истих оних странаца који су председнику издали извршну команду у вези са изградњом логора.

Прва заблуда: Ови људи су емигранти (азиланти, избеглице, невољници, несрећници...).

Ништа од тога. У питању су дезертери помешани са нешто жена и деце. У Сирији, Ираку и Авганистану, одакле ови људи најчешће долазе, је рат. Те државе имају легалне и легитимне владе. То значи да имају и војне власти, а оне, као у свакој држави воде војне евиденције. У њима се налазе војни обвезници. То су способни мушкарци у животном добу за борбу, а таквих је 95 % придошлица. Ништа им не фали, млади, здрави, прави, што се каже: „Вољу би реп ишчупали“. Ако се у тренутку рата не налазе на месту које захтева њихов ратни распоред онда су дезертери. И доста ми је да више слушам њихову кукњаву. („У Ираку сам био магистар психологије и возио сам BMW“).

Да су остали да се боре за своју земљу можда би још увек возили аутомобиле спрам свог друштвеног статуса. Да је било ко у Србији одбио да се јави на свој ратни распоред 1991. и 1999. био би назван дезертером и као такав суђен за избегавање војне обавезе. Не видим што су сада они бољи од сваког другог нечасног војног обвезника у Србији, па их крстимо „емигранти“, „азиланти“, „избеглице“ итд... Најбољи доказ да јесу дезертери је чињеница да нису отишли у богате земље Залива (Кувајт, Емирати, Катар, Сауди Арабија...). Зашто нису када су им ближе од ЕУ и богатије? Зато што су те државе укључене у сукоб у Сирији и Ираку па не би дозволиле да се војни обвезници излежавају на њихов рачун као некакви лажни азиланти или емигранти већ би их третирали онако како се третирају војни обвезници који избегавају своју обавезу: шаљу се у јединице где им је ратни распоред.

Друга заблуда: Они су овде против своје воље (протерани, отерани, отерао их рат, морали су да напусте своје домове, отерао их ИСИЛ, ИД...).

Ништа од тога. Сами су дошли овде. Нико их није терао у Србију. Они имају кампове на граници између Сирије и Турске у којима им ништа не фали. Турска је примила од почетка рата 2 милиона људи из Сирије. Имају кров над главом, имају шта да једу и пију, нико им не сече главе нити их тера да се боре за своје породице, куће, имања, поља, гробове својих предака, земљу или државу.

Ништа им не фали у поређењу са свим другим избеглицама на овом свету о којима брине међународна заједница оличена у UNHCR или било којој другој специјализованој агенцији УН или хуманитарној организацији. Они су сами напустили ове кампове и кренули у неизвесност која прати овакав пут по свом слободном избору. Нису били приморани на то. Значи они нису овде невољно већ добровољно или боље рећи својевољно.

Трећа заблуда: Одлучују се на овако тежак и неизvestан подухват из искрене намере да буду корисни и вредни припадници западноевропских друштава путем вредносне интеграције у иста по цену одрицања од своје верске етике.

Ништа од тога. Неки су отишли из истог разлога као и хиљаде Арбанаса или Рома из наше јужне покрајине: Зато што је лепше и лакше живети у нераду о трошку немачких, енглеских или шведских пореских обвезника као лажни азилант (у Немачкој још добијеш 800 евра џепарца месечно) него радити лоше плаћене просте послове у Србији. Други из исте заблуде из које се претежни део гласача у Србији већ неколиком изборних циклуса „пеца“ на проевропску удицу (Да ли се неко сећа оне „жуте“ будалаштине: „Европа нема алтернативу“?) верујући да се у ЕУ боље и богатије живи, уз непромењен квалитет радне етике.

Једном броју међу њима дотурен је новац из буџета богатих арапских земаља (Катар, Емирати, Сауди Арабија...) да крену на тај пут. Када већ не могу да их натерају да се боре за своју земљу као војни обвезници могу да их искористе као несвестан људски материјал за исламизацију Европе. У највећем броју случајева они се овде налазе под утиском исте лажне представе (потпомогнуте петродоларима) која царује и међу српским гласачима, а према којој ће им бити боље у ЕУ јер тамо тече мед и млеко и падају печене Шеве с неба, само да је се домогну. Тамо се у радно време седи по кафићима исто или више него у Србији, Сирији, Ираку, Авганистану...

Четврта заблуда: То су све сироти људи који немају новаца (средстава, злата, дроге...) на овом путу.

Није тачно. Управо супротно. У питању су у великом броју случајева припадници најбогатијих и привилегованих слојева сиријског или ирачког друштва или бивши произвођачи и трговци дрогом из Авганистана. Највећи део њих има новца да без проблема покрије трошкове пута дугачког хиљаде километара на којем треба платити, на почетку, професионалне, а касније аматерске кријумчаре људима (Организовани криминал у Србији и Мађарској није били спремани за ову навалу „клијентеле“ па у посао „ускачу“ почетници).

Како би она наша будала од полицајца могао да им отме 2 хиљаде евра да их немају? Тврдим да су у просеку богатији од просечних грађана Србије. Иначе не би могли да пређу пут од Блиског истока до средње Европе све подмићујући чиновнике на границама или плаћајући репрезентима организованог и неорганизованог криминала услугу организације пута. Они који су стварно сиромашни остали су у избегличким камповима на граници Турске и Сирије јер не могу да плате превоз и мито.

Пета заблуда: Сви ће они брзо отићи одавде. Неће.

Сви они би да оду одавде али им ЕУ то неће дозволити. Она планира да их комбинацијом мађарског и бугарског зида, физичке силе снага реда и слабости српске власти, која је приморана да са радошћу прихвати идеју изградње тзв. прихватних ценатара у Србији, задржи код нас. Ко је од ЕУ чиновника приговорио Мађарској било шта озбиљно због изградње зида? Нико ништа. Пар неизбежних критика за понашање мимо европских вредности (више се ни то не чује), а зид расте ли расте. ЕУ одговара да се проблем реши ван ње и колико год је могуће о туђем трошку. Што се ЕУ тиче проблем тзв. емиграната ће се решавати до последњег квадратног метра Србије.

Шеста заблуда: Они иду преко Србије зато што је овде најкраћи пут до Европе.

То је тачно, али то није разлог. Па чим уђу у Бугарску већ су у ЕУ, а ту су кренули, зар није тако? Зашто онда иду у Србију? Иду овуда зато што им у Бугарској, Румунији или Грчкој полиција пребија кости све по ферману Меркелове, а у Србији је то истим актом забрањено. Нема смисла да нам Меркелова да дозволу да бијемо наше будуће сустанаре и комшије у систему логора који ће бити изграђени по Србији.

Седма заблуда: Сви су они добри људи који нам не желе зло већ желе само да прођу кроз Србију и да плате све рачуне за собом.

То је тачно све дотле док их комбинацијом метода о којима сам писао не задрже у Србији. Е тада ћемо видети да ли су и колико су добри људи. Све дотле док верују да ће стићи у ЕУ и остварити своју европску фантазију они ће бити питоми, кротки, безидејни и пропагандом слуђени као и просечан српски гласач. Кад схвате да од тога нема ништа и да ће се у Србији задржати трајно тада ће настати проблем. Прво ће бити у шоку, па ће тај шок прећи у неверицу, па у немоћни бес који ће искалити на слабе у свом најближем окружењу.

Затим ће почети да постављају питања. Где сам то ја? Одговор ће добити од припадника НВО сектора који су тај дан на дежурству (за дебелу девизну дневницу) у логору а који ће имати припремљене флајере одштампане од европских пара на арапском, персијском, паштунском, урдуу и другим језицима наших нових суседа да им желе добродошлицу у њиховој новој домовини која се зове Србистан уз извињење што нису стигли да изграде џамије. Дотле нек се осећају слободни да тепихчић простру где хоће.

Домороцима је забрањено да кажу да им смета. Затим ће поставити питање шта ја радим овде? Ово ће бити више реторичко питање јер ће њима бити савршено јасно да не раде ништа. Затим ће поставити по нас домороце најтежа питања, она у футуру: Од чега ћу да живим овде? Шта ћу да радим овде? Који посао је овде мој? Које имање је овде моје? Које жене су овде моје (ово питање иде обавезно у множини)? Које место у овом друштву је моје? Које цркве овде ће бити џамије (и ово питање је обавезно у множини)?...

Шта мислите како ће у пракси изгледати тражење одговора на ова питања? Оставићу то машти читалаца и њиховој способности да себи дочарају сцене из серије *Walking Dead* са српским пејзажима у позадини.

Све у свему механизам којим су богате државе Западног света патентирале као решење за проблем блажих облика миграција људи (трговине људима и кријумчарења људи) поново се користи код најтежег облика - нове сеобе народа. Ове земље, које су на правцима миграција земље коначног одредишта, покушавају да спонзорисањем правних, техничких, организационих и кадровских претпоставки за борбу са миграцијама у земљама транзита изврше једну перфидну и дрску замену положаја.

Од земаља транзита (као што је Србија) покушавају да направе земље коначног одредишта и тако на њих пребаце терет који би иначе оне носиле. У исто време не одустају од привилегија легалних миграција у којима за себе бирају најквалитетније људе. Није ни чудо да се сви остали, који су по њиховим стандардима људски шкарт, а таква је већина, тада обраћају организованом криминалу за остварење својих ЕУ маштарија.

Прво је спољна политика Запада уништавајући уређене и функционалне државе Блиског истока и северне Африке њихове грађане претворила у бескућнике и подстакла нову сеобу народа. Затим је унутрашња путем рестриктивне усељеничке политике ове људе још једном ојадила усмеравајући њихове последње ресурсе, оне које су успели да сачувају у миграцијама, према организованим кријумчарима људи.

И сад Србија треба да плати рачун за злу намеру Американаца и Енглеза, немоћ Немаца и Француза и глупост и слабост напредњака. Што је много - много је.

[Донирајте НСПМ](#)

[\[Почетна страна \]](#)

Препоручено